

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317202941
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1317202941.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobkyne: L.. O. O., D.. XX.X.XXXX, W. XX, U. O., zastúpená advokátom JUDr. Claudom Trelajom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti žalovaným: 1/ Sabrosa s.r.o., IČO: 36 758 400, Alžbetin Dvor 1397, Miloslavov, 2/ L. N., D.. XX.X.XXXX, R. XXX, W. U., zastúpený JUDr. Andrej Gara, Štefánikova 14, Bratislava, o zaplatenie 4 647 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 23C/15/2017-51 z 24.5.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu voči žalovanému 2/ a v súvisiacej časti o náhrade trov konania potvrdzuje a v časti, v ktorej zamietol žalobu voči žalovanému 1/ a v súvisiacej časti o náhrade trov konania zrušuje a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou došlou súdu 27.2.2017 domáhala od žalovaných zaplatenia 4 647 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný 2/ dňa 28.3.2017 (správne 28.3.2007) založil ako jediný spoločník spoločnosť 3SOUND, s.r.o., so sídlom v Dunajskej Lužnej (ďalej len "3SOUND"), v ktorej bol i jediným konateľom a žalobkyňa, vtedy ešte manželka žalovaného 2/, poskytla tejto spoločnosti z vlastných prostriedkov nadobudnutých ešte pred uzavretím manželstva bezúčelovú pôžičku 4 647 eur s termínom vrátenia do februára 2014. Spoločnosť pôžičku v lehote splatnosti nevrátila a na výzvy žalobkyne reagoval žalovaný 2/ tak, že dlh splatí v budúcnosti. Žalovaný 2/ dňa 8.9.2015 previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti na L.. A. O., ktorý sa stal jediným spoločníkom spoločnosti a jej obchodné meno sa zmenilo na Sabrosa, s.r.o. Žalobkyňa vyzvala ústne aj písomne žalovaného 1/ na uhradenie dlhu, avšak jej konateľ jej oznámil, že v účtovníctve spoločnosti nebola uvedená pôžička od nej, a preto túto neuhradí.

2. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k žalobe namietol svoju pasívnu vecnú legitímáciu, pretože nebol účastníkom predmetnej zmluvy o pôžičke a za záväzky žalovaného 1/ nezodpovedá. Uviedol, že ešte ako konateľ žalovaného 1/ v jeho mene vrátil žalobkyni celú pôžičku už 14.5.2010. Vzniesol i námietku premlčania uplatneného nároku v celom rozsahu, pretože splatnosť pôžičky nastala najneskôr 28.2.2014 a žaloba bola doručená súdu 10.3.2017, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Poukázal tiež na to, že počas manželstva došlo medzi manželmi k mnohým transakciám, ktoré nie sú zdokumentované.

3. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného 2/ poprela, že by došlo k premlčaniu, nakoľko žalobu doručila súdu prostredníctvom e-mailu dňa 27.2.2017. Poprela aj to, že by jej žalovaný 2/ ako konateľ žalovaného 1/ vrátil celú pôžičku a tiež jeho tvrdenia o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácii, a s

poukazom na ustanovenia § 59a a 135 ods. 5 Obchodného zákonníka mala za to, že hoci sa žalovaný 2/ zbavil spoločnosti, zodpovedá za jej dlhy, ktoré vznikli, keď bol jej konateľom a s poukazom na ustanovenie § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka mala za to, že je daný dôvod na zaviazanie žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným 1/ zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom bolo poskytnutie 4 647 eur a z výpisu z účtu žalobkyne zistil, že dňa 13.5.2010 príkazom banke na úhradu bola pôžička poskytnutá. Z potvrdenia Tatrabanky z 13.8.2015 zistil, že žalovaný 1/ prijal dňa 14.5.2010 platbu 4 647 eur a tiež, že tento zaslal na účet žalobkyne viacero platieb, a to 27.12.2011 v sume 2 000 eur, 28.12.2011 v sume 3 000 eur, 10.1.2012 v sume 1 500 eur, 22.3.2012 v sume 1 200 eur, 22.3.2015 v sume 1 500 eur, 18.5.2012 v sume 1 200 eur, 26.6.2012 v sume 1 600 eur, 26.10.2012 v sume 1 600 eur, 11.1.2013, 30.1.2013, 5.2.2013 a 8.4.2013 po 1 000 eur, 12.4.2013, 14.5.2013, 28.5.2013 (2 x), 10.6.2013 (2 x), 26.9.2013 (2 x), 18.2.2014, 16.4.2014 (3 x), 31.10.2014, 2.3.2015 a 31.3.2015 v sume 600 eur.

5. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1 a ods. 2, § 2 ods. 1 a ods. 3, § 34, § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je dôvodný. Mal za nesporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ vznikol uzavretím zmluvy dňa 5.5.2010 občianskoprávny záväzkový vzťah podľa ustanovení § 488, § 489 ods. 1 a § 491 Občianskeho zákonníka, obsahujúci podstatné znaky zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa dňa 14.5.2010 zaslala žalovanému na jeho bankový účet 4 647 eur a tento poukázal na účet žalobkyne v banke viacero platieb, a to 27.12.2011 v sume 2 000 eur, 28.12.2011 v sume 3 000 eur, 10.1.2012 v sume 1 500 eur, 22.3.2012 v sume 1 200 eur, 22.3.2015 v sume 1 500 eur, 18.5.2012 v sume 1 200 eur, 26.6.2012 v sume 1 600 eur, 26.10.2012 v sume 1 600 eur, 11.1.2013, 30.1.2013, 5.2.2013 a 8.4.2013 v sume 1 000 eur, 12.4.2013, 14.5.2013, 28.5.2013 (2 x), 10.6.2013 (2 x), 26.9.2013 (2 x), 18.2.2014, 16.4.2014 (3 x), 31.10.2014, 2.3.2015, 31.3.2015 v sume 600 eur, na základe čoho mal za to, že žalovaný 1/ predmetnú pôžičku vrátil. Zaoberal aj námietkou premičania vznesenou žalovaným 2/ a dospel k záveru, že táto nie je dôvodná, keďže splatnosť pôžičky nastala najneskôr dňa 28.2.2014, žalobkyňa doručila žalobu súdu elektronicky dňa 27.2.2017 a podanie doplnila dňa 10.3.2017, a s ohľadom na ustanovenie § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka vyvodil, že predmetné právo si na súde uplatnila vo všeobecnej trojročnej premičacej dobe.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s jeho ustanovením § 262 ods. 1 a ods. 2 podľa pomeru úspechu vo veci tak, že žalovaným, ktorí mali v spore plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa a žiadala rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania v plnom rozsahu. Namietala, že súd prvej inštancie nevykonal riadne dokazovanie k záveru o splatení predmetnej pôžičky žalovaným 2/ a toto opätovne poprela. Namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, pretože pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 2/ v období od 27.12.2011 do 31.3.2015 splatil žalovanú istinu, mal uviesť, ktorá zo zaslaných platieb bola splátkou predmetnej pôžičky. Poukázala na to, že platby, ktoré žalovaný 2/ zaslal v uvedenom období na jej účet v banke sú spolu vyššie než v akej bola poskytnutá pôžička žalovanému 1/. Uviedla, že počas manželstva so žalovaným 2/ mal tento len jeden bankový účet, a to podnikateľský, vedený pre spoločnosť 3SOUND, z tohto od roku 2013, kedy podala návrh na rozvod manželstva, uhrádzal do marca 2015 aj výživné na deti, do marca 2015 jej z neho posielal aj polovicu splátok hypotekárneho úveru na rodinný dom v ich bezpodielovom spoluvlastníctve a v rokoch od 2008 až 2013 jej posielal z neho aj peniaze na domácnosť podľa osobitnej dohody. Uviedla, že od roku 2008 mohol žalovaný 2/ disponovať s peniazmi na jej bankovom účte, čo niekoľkokrát i využil a poukázala na vyjadrenie žalobcu 2/, že počas manželstva došlo k mnohým transakciám, ktoré neboli zdokumentované. Zdôraznila, že k záveru súdu prvej inštancie o splatení pôžičky nemala ani možnosť vyjadriť sa, keď na pojednávaní dňa 24.5.2018 súd pri výsluchu žalovaného 2/ nezistoval, za akým účelom boli predmetné platby zaslané na jej účet a ako je tieto možné nepochybne považovať za splátky predmetnej pôžičky. Nakoľko sa k týmto platbám žalovaný 2/ nevyjadril, nemohla ani ona reagovať na tvrdenia o tejto okolnosti, čím jej bolo odopreté právo na obhajobu a tiež došlo k porušeniu jej procesných práv. Podotkla, že hoci je v závere zápisnice z pojednávania súdu vo veci z 24.5.2018 uvedené, že rozsudok bol vyhlásený, odôvodnený a účastníkom konania bolo dané poučenie, nie je to pravda, keďže súd po vyhlásení rozsudku uviedol,

že jeho odôvodnenie bude v písomnom vyhotovení rozsudku, čo by malo byť zrejme aj zo zvukového záznamu z pojednávania a ona až z písomného vyhotovenia rozhodnutia zistila dôvody zamietnutia jej žaloby. Zotrvávala na tom, že v zmysle ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka je daná pasívna vecná legitímácia aj žalovaného 2/. Napokon mala za to, že procesnou vadou konania je aj to, že žalovaný 1/ sa k žalobe nevyjadril, nedostavil sa na pojednávanie, pričom svoju neprítomnosť neospravedlnil, nezastupoval ho žiaden zástupca a konalo sa v jeho neprítomnosti, a teda boli porušené jeho procesné práva, ako i právo na obhajobu.

8. Žalovaný 1/ sa k odvolaniu nevyjadril. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny a priznať mu trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa jeho názoru už žaloba nebola podaná oprávnenou osobou, keďže plnomocenstvo bolo právnenému zástupcovi žalobkyne udelené na vymáhanie pôžičky od 3SOUND a nad rámec plnomocenstva bola žaloba podaná aj voči nemu; mal tak za to, že žaloba, ako aj všetky ďalšie procesné úkony advokáta v konaní, neboli realizované oprávnenou osobou. Mal tiež za to, že odvolanie nemá náležitosti podľa ustanovenia § 363 CSP, keď neobsahuje riadne označenie odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 a ods. 2 CSP. Nakoľko sa súd prvej inštancie nezaoberal vznesenou námietkou nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore, opätovne namietol, že nie pasívne legitímovaný v konaní ako dôvod na zamietnutie žaloby voči nemu. Zopakoval, že nakoľko vymáhaný nárok vznikol na základe zmluvy o pôžičke medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, a on účastníkom tejto zmluvy nebol, nie je možné úspešne sa od neho domáhať úhrady predmetného nároku, keď za záväzky žalovaného 1/ nikdy nezodpovedal. Zdôraznil, že predaj podniku nie je totožný s prevodom obchodného podielu, ako sa mylne domnieva žalobkyňa, ale ide o dva rôzne právne inštitúty, ktoré sa vzájomne nepodmieňujú, a preto skutočnosti predpokladané zákonom v prípade predaja podniku v súvislosti s právnymi následkami (vzniku ručenia prevodcu) sa zásadne netýkajú právnych úkonov, ktorými sa prevádza obchodný podiel. Nestotožnil sa s vyhodnotením jeho námietky premlčania súdom, nakoľko po nahliadnutí do spisu zistil, že v tomto sa žiadne elektronické podanie žalobkyne doručené súdu dňa 27.2.2017 súdu nenachádza a poukázal na to, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 24.5.2018 uviedla, že dôkaz o včasnom podaní žaloby predloží, avšak tak neurobila a tento nepripojila ani k odvolaniu. Podotkol, že žalobkyňa je plne procesne zodpovedná za svoju procesnú pasivitu, keď si nespĺnila svoje základné procesné povinnosti a nevyužila ani procesné nástroje, ktoré jej procesný kódex ponúka, napríklad požiadať o vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného 1/, ktorý sa k žalobe nevyjadril a bez ospravedlnenia sa ani nedostavil na pojednávanie. Uviedol, že s odvolaním nepredložila jediný dôkaz preukazujúci jej skutkové tvrdenia, jej argumentáciu ohľadom ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov považoval za irelevantnú, a zároveň v tejto súvislosti predložil uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo 14.11.2018 sp. zn. 12Pc/1/2016, ktorým bol schválený zmier žalobkyne a žalovaného 2/, v ktorom okrem iného deklarujú, že všetky majetkové práva a záväzky strán sporu vzniknuté za trvania manželstva sa považujú schválením tohto zmieru za vyporiadané.

9. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na žalobe i na podanom odvolaní. Zdôraznila, že žalobu doručila súdu prostredníctvom e-mailu včas a skutočnosť, že súd túto zásielku riadne nezaevidoval, nemôže byť na jej ťarchu a poukázala na to, že v odôvodnení rozsudku uviedol, že žaloba bola podaná dňa 27.2.2017. Žaloba je podaná voči žalovanému 2/ oprávnená, keďže tento urobil v roku 2015 účtovnú závierku žalovaného 1/ tak, že záväzok spoločnosti z predmetnej zmluvy o pôžičke v účtovníctve neuviedol a spôsobil tak spoločnosti škodu, pričom veriteľia majú právo domáhať sa náhrady škody aj od konateľa spoločnosti, ktorý túto škodu spôsobil. Uviedla, že žaloba bola podaná oprávnenou osobou na základe plnej moci aj proti žalovanému 2/ a že svoje dispozičné právo navrhnúť vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného 1/ nevyužila z dôvodu, že žiadala žalovaných zaviazat spoločne a nerozdielne. Ku konaniu vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12Pc/1/2016 uviedla, že sudkyňa sa v tomto konaní vyjadrila, že nebude riešiť otázku dlhov žalovaného 2/ voči nej ako bývalej manželke, a navyše sa ich právni zástupcovia zhodli, že uvedené je predmetom dokazovania v iných konaniach; dokazovanie vo veci pôžičiek tak nebolo predmetom tohto konania.

10. Žalovaný 2/ v odvolacej duplike zotrval na svojej argumentácii prezentovanej v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne o nesplnení zákonných náležitostí odvolania, nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore, neunesení dôkazného bremena žalobkyňou, nepreukázaní podania žaloby e-mailom dňa 27.2.2017 a preukázaní skutočnosti, že žalovaný 1/ vrátil žalobkyňi celú pôžičku na jej účet v banke.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné iba čiastočne. Rozsudok verejne vyhlásil 17.2.2022 (§ 219 ods. 3 CSP).

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že mal na základe zisteného skutkového stavu za preukázané, že žalovaný 1/ žalobkyni predmetnú pôžičku vrátil platbami na jej bankový účet v období od 27.12.2011 do 31.3.2015.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že záver súdu o zamietnutí žaloby žalobkyne je správny v časti, v ktorej túto zamietol voči žalovanému 2/, hoci sa nestotožnil s dôvodmi, pre ktoré tak urobil.

14. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 192/2004). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví neznamena, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

15. Odvolací súd pri posudzovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, že predmetnú zmluvu o pôžičke uzatvorila žalobkyňa so žalovaným 1/, ktorého konateľom bol v danom čase žalovaný 2/, ktorý však ako fyzická osoba nebol účastníkom tejto zmluvy a v roku 2015 previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti 3SOUND na inú osobu. Z uvedeného je zrejme, že žalovaný 2/, ktorý nebol v zmysle ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka účastníkom predmetnej zmluvy, nie je ani nositeľom povinnosti z nej predstavujúcej záväzok vrátiť žalobkyni pôžičku. K tvrdeniu žalobkyne, že jej právo ako veriteľa na uplatnenie nároku proti žalovanému 2/ vyplýva z práva spoločnosti na náhradu škody voči konateľom v zmysle ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ods. 5 tohto ustanovenia Obchodného zákonníka takýto nárok veriteľovi vzniká a tento v súdnom konaní môže byť úspešný len za predpokladu, že súdu preukáže vznik nároku spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi, existenciu svojej pohľadávky voči spoločnosti a nemožnosť jej uspokojenia z majetku spoločnosti. Táto právna úprava teda neupravuje možnosť veriteľa spoločnosti domáhať sa plnenia zo zmluvy uzavretej so spoločnosťou, ale rieši zodpovednosť konateľa na náhradu škody voči spoločnosti, ktorá v danom spore nebola ani tvrdená. Keďže žalovaný 1/ koná ako spoločnosť samostatne a žalovaný 2/ za jeho záväzky nezodpovedá, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný 2/ nie je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v predmetnej veci ide, a teda nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej z neho, že žalobu je voči nemu potrebné zamietnuť, a to z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie v danom spore. Ani ustanovenie § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka, na ktoré poukazovala žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie na daný prípad nedopadá, nakoľko v prípade predaja obchodného podielu, išlo o inú právnu situáciu ako predaj podniku, v prípade ktorého by predávajúci ručil za záväzky prevedené zmluvou o predaji podniku. Na základe uvedeného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu voči žalovanému 2/ a v súvisiacej časti o náhrade trov konania, ako vo výroku správny, podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ platbami uhradenými na účet žalobkyne v období od 27.12.2011 do 31.3.2015 predmetnú pôžičku splatil. Stotožnil sa s odvolacou argumentáciou žalobkyne, že tento záver nevyplýva zo zisteného skutkového stavu, a že súd prvej inštancie sa nezaoberal tým na aký účel bola tá ktorá platba na účet žalobkyne z účtu

žalovaného 1/ poukázaná. Súčet všetkých týchto platieb je viac ako žalobkyňa požičala žalovanému 1/, a preto je potrebné zistiť účel každej z týchto transakcií tak, aby bolo možné platby priradiť, resp. nepriradiť k splátkam predmetnej pôžičky. Odvolací súd v tejto súvislosti prihliadol i na tvrdenia žalobkyne, že žalovaný 2 počas manželstva využíval podnikateľský účet žalovaného 1/ aj na osobné transakcie, z ktorého žalobkyňa posielala aj výživné, peniaze na splátky hypotéky na rodinný dom v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a iné, a tiež na tvrdenie žalovaného 2/ v konaní, že počas manželstva došlo medzi nimi k mnohým transakciám, ktoré nie sú zdokumentované. Odvolací súd poukazuje i na skutočnosť, že žalovaný 1/ bol počas celého konania pasívny, nevyjadril sa k žalobe, ani k ďalším podaniam v konaní a nenamietal proti skutkovým tvrdeniam uvedeným v žalobe. Podľa odvolacieho súdu je z uvedeného zrejmé, že súd prvej inštancie nesprávne hodnotil dokazovanie vykonané na zistenie rozhodujúcich skutočností, ak konštatoval, že vykonanie ďalšieho dokazovania nie je potrebné a jeho záver, že vykonanými platbami z účtu právneho predchodcu žalovaného 1/ na účet žalobkyne v období od roku 2011 do roku 2015 bola celá predmetná pôžička splatená žalovaným 1/ z vykonaného dokazovania bez ďalšieho nevyplýva. Predovšetkým sa však súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že tvrdenia žalobkyne v žalobe žalovaný 1/ vôbec nepoprel.

17. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu žalobkyne voči žalovanému 1/ a v súvisiacej časti o náhrade trov konania zrušil podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie, ktorým je v zmysle ustanovenia § 391 ods. 2 CSP viazaný. Súd prvej inštancie opätovne preskúma účel platieb zaslaných žalovaným 1/ na účet žalobkyne v banke a v prípade, ak bude popreté tvrdenie žalobkyne, že pôžičku žalovaný 1/ nevrátil (§ 151 ods. 1 CSP), závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci za aplikácie zodpovedajúcich ustanovení odôvodní spôsobom stanoveným v § 220 ods. 2 CSP.

18. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci proti žalovanému 1/ rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).